

İnanıyorduk ve tüm zulümlerin bizim gibi inanmış kişiler eliyle sona erdileceğini düşünüyorduk.

Ama öyle olmadı.

Aynı saflarda durduğumuz insanların rüşvet aldıklarını duyar olduk.

Liyakate bakmadan, Sanki avizeye ampul seçer gibi memur seçtiklerine şahit olduk.

Kimi zaman doğanın katledilişine kimi zaman şehit edilen yolcuların davalarının düşürülmesine denk geldik.

Bunlar yetmez gibi Aliya gibi Malcolm gibi kahramanlarımızı bile kariyerlerine meze etmelerini seyrettik.

Bu olaylar, benim gibi basit insanların ruhunda öyle savrulmalar yaratırdı ki, önce saftan çıkasım Hemen ardından saf olmayı mantıklı görmekten çıkarasım gelirdi.

İşte öyle anların birinde rastladım, Akif Emre'nin yazılarına. (ve Muharrem Balcı ile genç hukukçular Hukuk okumaları grubuna)

Artık,

Akif Emre ve Hukuk Vakfı benim için Deniz feneri gibiydi.

Tek dişi kalmış bir medeniyetin boğmaya çalıştığı başka bir medeniyetin evladı olmak yetmez gibi, kendi kardeşlerim tarafından suya batırılıyordum.

Pusulasının bozuk olduğunu düşünen ve bu haldeyken Fırtınaya yakalanan bir gemi kaptanının Deniz fenerini görmesi gibi görmüştüm, Akif Emre'nin yazılarını.

Üstelik,

gazetelerin ve televizyonların köşelerini kapmış nice yandaşın içime attığı soğukluğu bile gideren bir ışığı vardı, bu fenerin.

Açık konuşayım,

Paranın ve makamın satın alamayacağı bir adama rast gelmek, Her şeyin bu kadar marka olduğu bir çağda Kolay olmasa gerekti.

Ama ben şanslıydım.

Akif Emre'yi de onu dost belleyenleri de tanıdım.

Her fırtınada dimdik duran bu adamlara bakıp "Gemi gitse de kıyı da vicdanlı ve ahlaklı adamlar var." diyebildim.

Akif Emre, Ufkumu burnumun ucundan Endülüs'un ötesine ve Çin'in berisine götürmüştü. İlk defa onun gezi yazılarını okurken otostop çekerek belde belde gezmek mantıklı gelmişti, gözüme.

Bu da yetmez gibi,

Yüreğimin sınırlarını da, Sykes-Picot'tan kurtarıp kardeşlik kapılarına dayandırmıştı.

Ne bileyim,

Afrikalısını da severdim, Onu okurken Endonezyalısını da. Ve emin olun, bunu hiç bir Batılı anlayamazdı.

Anlaşılan o ki,

Akif abi, bedenen buralara bir süre uğramayacak ama yazıları tekrar tekrar okudukça, kendisine daha çok özlem duymamıza sebep olacak.

Ve

Kendisine olan Vefa borcumuz herdaim taze kalacak.

Güzel adamlar, güzelce yaşayarak yad edileceğinden;

biz de Akif abiyi yad etmek için, makama ve paraya saplanmadan Doğru bildiğimiz yolda dümdüz gideceğiz. (Umarız bu yol, kendisine lütuf ve ikramda bulunulanların yoludur.)

Baktık deniz dalgalandı, Onun sığındığına sığınacak ve Kula minnet eylemeden onurluca yaşayacağız.

Allah senden razı olsun, Akif abi.

İyi ki varsın.

Ahmet Kaynar 24.05.2017